Quelle: https://manuscripta.at/?ID=31270
Copyright: Stams, Zisterzienserkloster

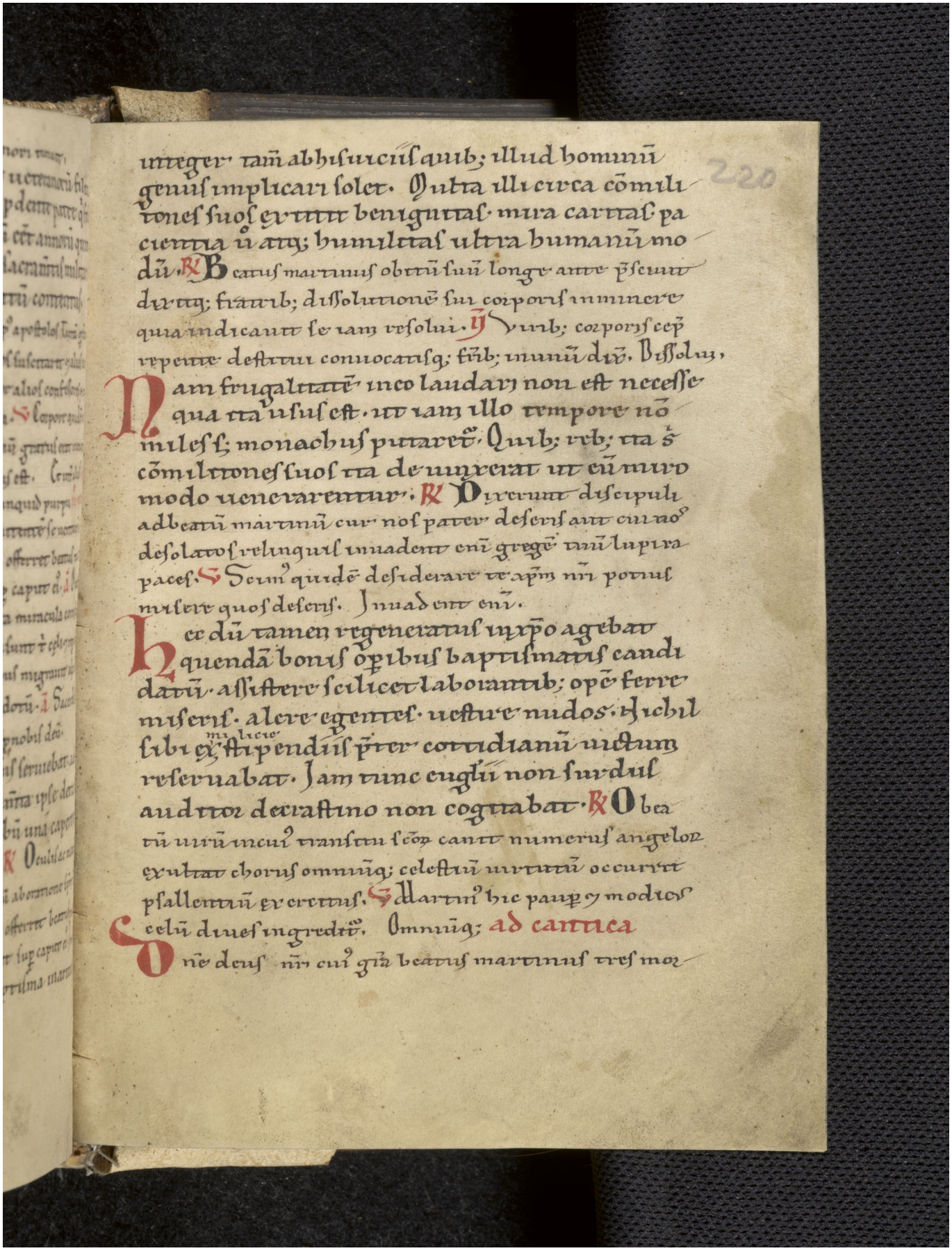

integer tam abhisurcius quib; illud hominū
genus implicari solet. Qutra illi circa cōmili
tones suos extitit benignitas. mira caritas pa
cientia ut aiq; humilitas ultra humanū mo
dū. ℟ Beatus martinus obitū suū longe ante p̄scium
durq; fratrib; dissolutionē sui corporis imminere
quia indicauit se iam resolui. ℣ Vnib; corporis cep̄
repente destitui conuocatisq; fr̄ib; imminū dñi. Dissolui,

Nam frugalitatē inco laudari non est necesse
qua tta usus est. ut iam illo tempore nō
milesti; monachus putaret. Quib; reb; tta s̄
cōmilitones suos tta de imperat ut cū muro
modo uenerarentur. ℟ Quidnā discipuli
ad beatū martinū cur nos pater deseris aut cui nos
desolatos relinquis inuadent eni grege tuū lupira
pacis. ℣ Scim quidē desiderare te ap̄m nr̄m potius
mistere quos deseris. Inuadent enī.

Hec dū tamen regeneratus in p̄po agebat
quendā bonis op̄ibus baptismatis candi
datū. assistere solicite laborantib; op̄e ferre
miseris. alere egentes. uestire nudos. Nichil
sibi mi licere
ex stipendiis p̄ter cottidianū uictum
reseruabat. Iam tunc cuiusq; non surdus
auditor de crastino non cogitabat. ℟ O bea
tū uirū incui transitu scōr cantu numerus angelor
exultat chorus omniq; celestium uirtutū occurrit
psallentiū exercitus. ℣ Martin hic pauper modios
celū diues ingredit. Omniq; ad canticā

One deus nr̄ cui gl̄a beatus martinus tres mor